

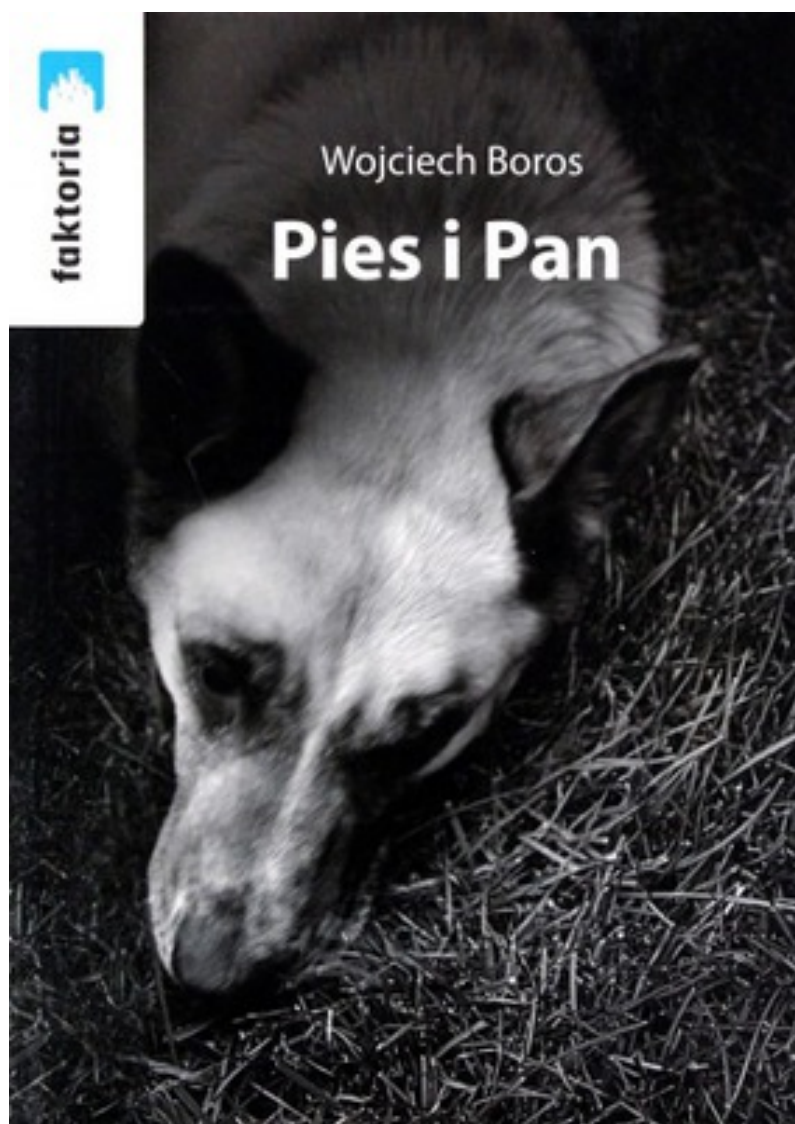
Троє поетів з Триміста

Три поети у перекладі з польської Василя Лозинського

Переклад з польської – Василя Лозинського

Войцех Борос

Войцех Борос (народився 1973 року у Гданську) – автор збірок поезій “Гірський нереаліт”, “Світле й Усеможливе”, “Погані наміри”, “Пес і Господь”. співзасновник серії виступів Поетична гавань “Стрих”. Редактор розділу поезії у щоквартальнику “Бліза” (“Маяк”).

Прекрасний гіпермаркет

його світло пахне
наче воно було б з собору
біля входу – великий цвинтар
/ як повідомляє преса /
на 1200 автомобілів
люди з переляком
торкаються полиць небосажних
сам раз на відкриття
Бог в герметичній упаковці
зі знижкою
за якихось 4,99
ангельський сервіс на роликах
підтверджує новину
в Бюро Опіки Маленьких
– стає пекельно душно
я купую 4 пива чоловічі сліпи
З пари шкарпеток
з кіоску обкладинок
махає лакована
Шимборська, донька Нобеля.

26.3.1998

Король Бетонів - вже на Божому Сребжиську

У поспіху я забуваю про вірші.
Парасолі слова тримають нас при житті.
Холодний меч дощу пронизує осінь.

Зсутулені, стікаємо листям серед молебень.
Чути глуху згубу лопат.
Грудки землі накочуються на очі.
Могила потерпає від коронарного захворювання.
Стаємо ліхтариками.
Крадькома змінюємо віросповідання.
Старші розшукують артефакти спогадів.
Поступово висихаємо біля столика, що горить –

Вночі Юлія плаче.
Я дивлюсь на граніт міста.
Світ прорізається потихесеньку.

6.11.2000

* * *

Заздалегідь приготуй собі відступ.
Роками будуй кількасмугові автобани
і посилені пункти повні запасних
способів на смерть.

Контрольований хаос у тилах не зашкодить.
Раптові вибухи, згарище духу,
тикання носа не у своє повітря
будуть на місці.

Тільки не дай себе вбити во Ім'я.
Будь кований на всі чотири вітри.

* * *

Вже осінь немає Тебе, Батьку.
Властиво є так, як би тебе не було.
Могила на Лостовицях мовчить повна землі.
В калюжах зникнуло минуле, а також любов.

Тут нагорі – без змін, шарпанина живих.
Намагаємось бути кращими, а виходить як Тобі.
Копаємось у словах, у серцях маємо діри.
Співаємо у душі, завтра відкинемо ноги.

Це вже осінь, Тато.
За мить прийде Зима.

Князь Альцгаймер

Завтра відвожу свого Батька у Дім. Опіки.
Відвожу його скафандер – рік виготовлення 1930.

Памперсотруси. Бороду, що трясеться.
Справжні ноги, що служать для лежання.
Праву руку, яка гладила мене по голові.
І порожні криниці у кожному оці.

Дім виглядає красиво.
Стоїть на краю лісу в Інтернеті.
Він гарний як по телефону. Говорить Пані.
Смерть без пролежнів є цього варта.
Батько не пам'ятає та не знає.
Але іноді щось шепоче
на невідомому наріччі смертних.

А пес, якого куплю Мамі,
принесе у листопадовий ранок
шматок душі Янка на дні бронзових сліпней.

Хоча не знаю, чи Мама погодиться на пса.

Знаю

Як завжди маєш рацію – я старався
але розмови про жінок і поезію
ведуть до одного і того ж.

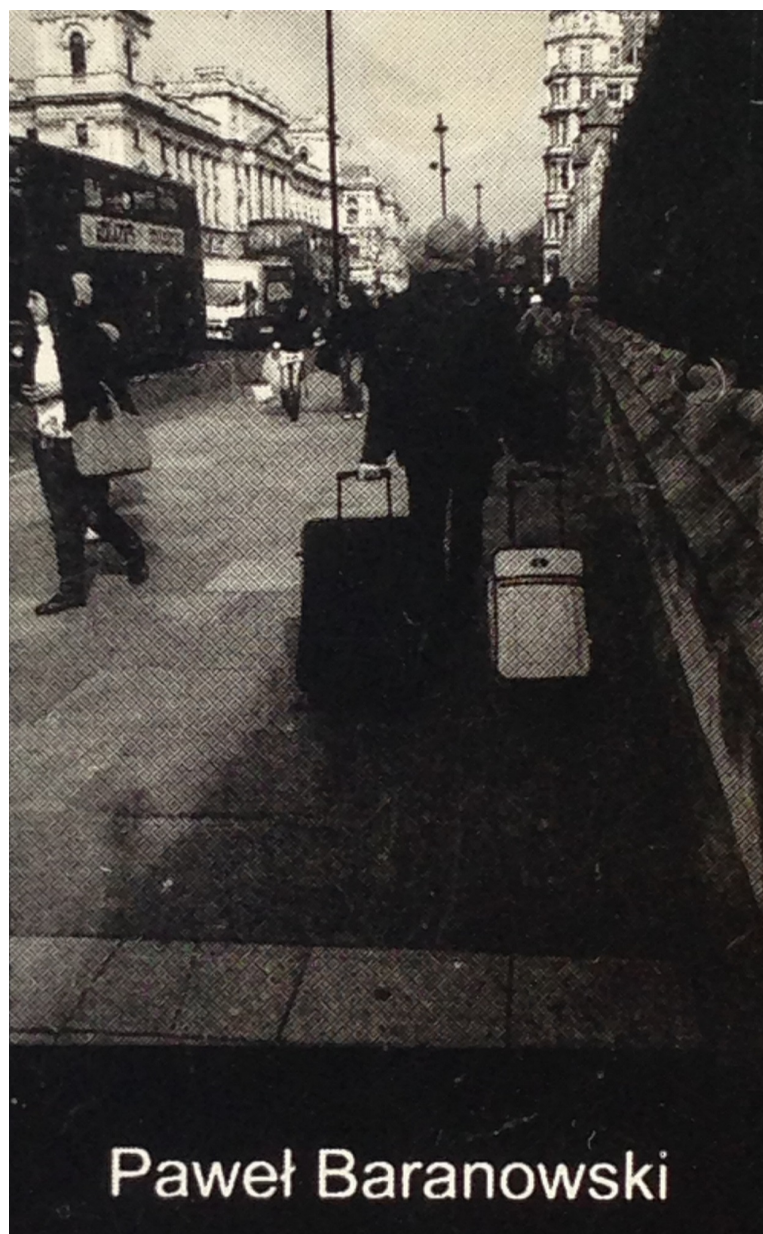
Жодних висновків у стилі Томи Кемпійського.
Радше той Невірний. І вкладання пальця
у свіжі дірки після цвяхів.
Щоб вранці було гірше.

Слова, нудоти і змерзлі трамваї,
в котрих ніхто з мертвих не компостує талонів.
Живі їдуть на роботу.

А ти де виходиш?

Павел Барановський

*Павел Барановський (народився 1972 р. у Гдині) – автор поетичних книжок “Пробсвіти”,
“Земля обітована” та “Лондон ай”, співзасновник серії виступів Поетична гавань “Стрих”.*

Речі Посполиті
(2007 р.)

Знову радіостанції вільного мовлення
прослуховування через інтернет – “говорить польське радіо”,
Сікорський у відставці,
у країні шикуються казначейні облави,
за кордоном примусові трудові табори,
у країні обезлюдніли містечка і села,
на британські острови – диванні атаки земляків,
різна доля Речі Посполитої,
на цей раз президент і уряд в країні
народ в еміграції.

Польщо

відкликаєш мене устами міністрів
і показниками безробіття,
засилаєш на острів
проте аж тепер
вистарчає мені на буття
у тобі хоча б на хвилю,
яку дозволять розклади
польотів і ланцюг відстані;
кожного разу
під оком митників та пограничної охорони
вивожу тебе по кусочку,
по кілограмах і штуках,
вуджену, сушену,
квашену, друковану,
в банках і сумочках,
а на буклетах несу
польське слово;
впихаю у кишені куртки
листівки, знимки і книжки,
бо перевищують допустиму вагу,
а в рукавах вивожу
останні прощання
і холодне мовчання ранку коли
машина для в'язнів вивозить для польоту у хмари
у котрих зникає контур
мій або твій, сам вже не знаю;
поміж нас змішуються води морів,

проте ти там стоїш як гори
наче незворушний
граніт туги

Еміграція

Еміграція – як війна
позбавляє батьківщину дітей
знищує вузи
атакує на всіх фронтах
десант продирається
наче крізь лінію Мажино,
дороги та мости підірвані
заміновані комунікаційні шляхи
імейли й есемеси вибухають
бомби пастки;
обстріл захисників і загонів
як закляття з Вестерплатте;
дієвий Blitzkrieg еміграції,
кинутий як граната
з найвіддаленіших місць
прямо
усередину.

Віднайдена земля

(аль-Ірак)

Я настільки вільний, визволений,
що аж непризвичаєний сам до себе та брата;
сколихнув небо та землю
окриком кривавого народження,
як дитина біжу на міні,
торт на день народження, в устах
вибухають порції,
у містах і селах бомбовий настрій
підриває поважні міні,
у столиці відкриваються офіси, музеї і дискотеки,
натовпи людей, стільки чекали,
висунули з криївок і будинків на вулицю

повні напруження вибухають по черзі
як бомби, здригаючи до фундаментів
жертви та святині;
закордонні репортери проявляють
негатив мого обличчя,
знімки облітають світ
позитивно швидше ніж натиск,
говорять, що буду жити

Кредо

Розмова з фінансовим консультантом
звелася до рахунку сумління
з управління коштами
для утримання цивільного стану
і кредитної спроможності для нерухомості,
суму викладе банк, який стане першим
після Бога повірителем
капіталу і часу для сплати боргу
після розмови
я відчув неспокій і хрест
піт та на частини розділене бичування
вірую
у відпущення гріхів
у воскресіння тіла
і вічне життя,
без кредитів
амен

Тадеуш Домбровський

Тадеуш Домбровський (1979 р.н.) – поет (автор збірок поезій зокрема “Te Deum”, “Чорний квадрат”, “Поміж” та “Засіб вираження”), автор мініповісті “Беззахисна риска”. Редактор журналу “Топос” та художній керівник фестивалю “Європейський поет свободи”, мешкає в Гданську. В Просторах вже публікувалися вірші Домбровського зі збірки українською мовою “Чорний квадрат” та [фраґменти повісті](#). У 2019 році у видавництві “Крок” (Тернопіль) вийде друком найновіша збірка автора: “Засіб вираження”.

Гаргантюанське місто

обжирається і товстіє,
потім йому сниться, що б'є рекорди спалювання
калорій у фітнес-клубі.

Місто дрижить делірично
кожен раз як проїздить метро. вие від болю, коли у його
венах утворюється пробка.

Срає під себе, однак
старається після себе прибирати. Слюнявить, коли бачить
змоклик дівчат у тішерах.

Розчулюється
на думці про мистецтво, яке переховує
у своїй дірявій пам'яті.

Лежить завжди на одному боці, тому любить відчувати у собі рух
мільйонів мікробів.

Місто вірить, що залишиться вічно молодим, хоча зовсім цього
не хоче. Мріє, щоб хтось

від'єднав їх від крапельниці.
Однак це неможливо, бо його тіло стало
самосвідомим.

*

Вночі з літака
виглядає як палаючий Рим Нерона. Або
злаякісна пухлина на томографії. Або око

із зашифрованою у веселковій оболонці
тугою

* * *

Розмовляючи із зіркою,
розмовляєш з собою.

Розмовляючи із вітром,
розмовляєш з собою.

Розмовляючи з каменем,
розмовляєш з собою.

Розмовляючи з собою,
розмовляєш з собою.

Карта

Я говорив тобі вже, що вирушаю у дорогу
пальцем по карті твоїх бедр з фіолетовими
жилками швидкісних доріг, котрими
поїду найповільніше, як умію, зупиняючись
на подвійне еспreso у барах, ночуючи у мотелях,
де ти будеш несміливою рецепціоністкою з талантом
до ремонту моторів, і заберу тебе
з собою дорогами і бездоріжжями твоїх
жил, у бік світанку, покажу тобі море
щастя, зануримо у ньому ноги, а також піки
глупості, на котрі піднімемось до половини.
Виїзд за мить, не беремо з собою нічого,
кидаю роботу, досить мені професій. Коли стає
темно, нас поведуть констеяції твоїх
родимок, розведемо вогнище на краю
гаю, буду лоскотати тебе у містечку
під близною (там зроблю тобі дитину). Отож вирушаю
у подорож, не вдавай, що спиш, вставай і залиш
цей мотель. Розклади карту. Їдьмо куди завгодно.

Твоя долоня

у моєму волосі вона як каштан у траві.
Коли мандрує по плечах, вона як п'яний павук.
Закрита у моїй долоні – як спляча
миша. Затиснена на сучку, перетворюється
на ящірку. Коли здуваєш з неї поцілунки,
вона як каток з моїх перших зим.
Твоя долоня, котра летить до мене в ночі крізь

пустелі і моря, над ранок лежить при твоїй
щоці як мертвий язик.

Прийшла хвороба і повбивала усіх птахів,
а потім взялася за дерева, посивіли
впродовж однієї ночі, змилуйся наді мною
і собою. Твоя шкіра гладка як попіл,
але пахне молоком, під нею розпочинає пульсувати
маленьке звірятко. Розповімо йому колись
про дерева, птахів та людей
з-перед часу хвороби, а воно буде повторювати
з недовірою нові слова, які розійдуться
як кола на воді. І так станеться

Світ

Цюріх, перша нотатка

Не лежить серце у Цюріху, коли бачу
золото, розчулююся, думаю про Міцкевича,
але не лежить серце до вірша, годинники вицокують
закидують мені на кожному кроці, небеса переглядаються

у водах, але ницість піднімається над водами.
Красиво, некрасивість сидить у мені, крадене золото,
мафіозні махінації, заряджена рушниця, зраджені
шльондри, все це відчуваю в собі, це все маю

на депозиті, а проте не вмію ще створити
поезії, яку ніхто не чекає. Коли
напишу вірші, котрих ніхто не чекає,
виявиться, що хтось чекав на них від завжди.

Чекаю когось.

Таємні лектури

Забираю книжки з виставок в основному задля їх запаху,
втикаю ніс між сторінок як не в свої справи
і проходжуся тоді по чужих помешканнях,
заглядаючи до кухні та спальні. А коли
чужий запах вивірюється і книжка просякується моїм,

залишаю її на зупинці або на поштовій скринці.
Герої зайняті постійно своїми злочинами,
інтригами, добром і злом, пильнуванням часу
та місця дії, не мають поняття, скільки книжок
переносять у своєму одязі.

*Переклади здійснені частково за підтримки Інституту книжки (Краків) у межах програми
SAMPLE TRANSLATIONS POLAND ©*